

РЕШЕНИЕ

№ 2211

гр. София, 24.04.2020 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Трето отделение 8 състав, в публично заседание на 25.02.2020 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Деница Митрова

при участието на секретаря Макрина Л Христова, като разгледа дело номер **9829** по описа за **2019** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 156 – чл. 161 от Данъчно-осигурителния процесуален кодекс (ДОПК).

Образувано е по жалба с вх. № 26366 от 28.08.2019 г. по описа на Административен съд София – град и вх. № 53 – 04 – 843 от 05.08.2019 г. по описа на Дирекция „Обжалване и данъчно осигурителна практика“ при ЦУ на НАП - С., подадена от А. Н. А., ЕГН [ЕГН], с адрес за кореспонденция [населено място], [улица], с [фирма], ЕИК[ЕИК], с адрес за кореспонденция [населено място], [улица], ет.1, ап. 3 срещу Ревизионен акт (РА) № Р – 2222 – 10180 - 01742 – 091 – 001 от 26.11.2018 г., издаден от Б. Н. Н., на длъжност началник сектор, възложил ревизията и М. Т. Ф. на длъжност главен инспектор – ръководител на ревизията, потвърден с решение № 1055 от 20.06.2019 г. на директора на Д”ОДОП” – С. при ЦУ на НАП.

С жалбата се иска, съдът да отмени РА като незаконосъобразен, противоречащ с нормата на чл. 19 от ДОПК. Излагат се подробни съображения по съществуването на спора. В хода на съдебното производство жалбоподателят редовно призован, се представлява от адв. М., която поддържа жалбата, моли да се уважи и депозират писмено становище.

Ответникът – директорът на Д”ОДОП” - С. при ЦУ на НАП, редовно призован, се представлява от юрисконсулт С., която оспорва жалбата и претендира юрисконсултско възнаграждение.

Административен съд София – град, Първо отделение, 8 - ми състав, като обсъди доводите на страните и доказателствата по делото, намира за установено от

фактическа и правна страна следното:

Ревизията е образувана със Заповед за възлагане на ревизия (ЗВР) № Р – 2222 – 10180 – 01742 – 020 – 001 от 23.03.2018 г., издадена от Б. Н. Н., на длъжност началник сектор. С тази заповед на основание чл. 112 и чл. 113 от ДОПК е възложено извършването на ревизия на А. Н. А., с регистрация като [фирма] и за установяване на отговорността му за задължения на [фирма]: отговорност за Корпоративен данък за периода от 01.01.2012 г. до 31.12.2016 г.; Отговорност за Данък върху дивидентите и ликвидационните дялове на юридически лица за периода от 01.10.2016 г. до 31.12.2016 г.; отговорност за Данък върху доходите на ФЛ – свободни професии, граждански договори и др. за периода от 01.04.2013 г. до 30.06.2013 г.; Отговорност за Данък върху доходите от трудови и приравнените на тях правоотношения за периода 01.08.2016 г. до 30.04.2017 г.; Отговорност за Данък върху доходите на ФЛ – свободни професии, граждански договори и др. за периода от 01.07.2014 г. до 30.09.2014 г.; Отговорност за Данък върху доходите от трудови и приравнените на тях правоотношения за периода от 01.01.2014 г. до 31.03.2015 г.; Отговорност за Данък върху доходите на ФЛ – свободни професии, граждански договори и др. за периода от 01.04.2015 г. до 30.06.2015 г.; Отговорност за Данък върху доходите от трудови и приравнените на тях правоотношения за периода от 01.06.2013 г. до 30.11.2013 г.; Отговорност за Данък върху добавената стойност за периода от 01.11.2015 г. до 30.04.2017 г.; отговорност за данък върху добавената стойност за периода от 01.02.2015 г. до 28.02.2015 г.; Отговорност за ДОО – осигурители за периода от 01.06.2012 г. до 31.03.2017 г.; отговорност за Вноски за здравно осигуряване – за осигурители за периода от 01.06.2012 г. до 31.03.2017 г. и Отговорност за Учителски пенсионен фонд за периода от 01.06.2012 г. до 31.03.2017 г. Определени да извършат ревизията са лицата: М. Т. Ф., на длъжност главен инспектор по приходите - ръководител на ревизията и Л. П. С., на длъжност главен инспектор по приходите. Срокът на ревизията е определен на „до три месеца, считано от датата на връчването” на посочената ЗВР. Заповедта е връчена по електронен път на 27.03.2018 г.

Със Заповед за изменение на ЗВР № Р – 2222 – 10180 – 01742 – 020 – 002 от 22.06.2018 г., издадена от Б. Н. Н., срокът на ревизията е удължен до 27.08.2018 г. Заповедта е връчена на ревизираното лице на 14.08.2018 г. по електронен път.

В срока по чл. 117, ал.1 от ДОПК, е издаден ревизионен доклад (РД) № Р – 2222 – 10180 – 01742 – 020 – 001 от 12.09.2018 г., , от органи по приходите, определени с посочените по - горе ЗВР. Същият има съдържанието, предвидено в чл. 117, ал. 2 и ал. 3 ДОПК и е връчен на ревизираното лице по електронен път на 25.09.2018 г. В срока по чл. 117, ал.5, е депозирано възражение от ревизираното лице с вх. № 59 – 00 – 941 – 3 от 12.11.2018 г.

Издаден е РА № Р – 2222 – 10180 – 01742 – 091 – 001 от 26.11.2018 г., с който е ангажира отговорността на А. А., в качеството му на управител на [фирма], за задължения на дружеството в общ размер на 167 989,88 лв., в т.ч. главница в размер на 133 487,13 лв. и лихви в размер на 34 502,75 лв., представляващи установени на дружеството задължения за данък добавена стойност /ДДС/ за данъчни периоди: м. 02.2015 г. и от м. 12.2016 г. до м. 04.2017 г., за данък върху доходите на ФЛ – свободни професии, граждански договори и др. за данъчните периоди: м. 06.2013 г. и м. 06.2015 г., за данък върху доходите от трудови и приравнени на тях правоотношения за периодите: от м. 06.2013 г. до м. 11.2013 г., от м. 01.2014 г. до м. 03.2015 г., м. 09.2016 г. и от м. 11.2016 г. до м. 04.2017 г., за корпоративен данък за

данъчен период от 01.01.2012 г. до 31.12.2016 г., за данък върху дивидентите и ликвидационните дялове на юридически лица за периода от 01.10.2016 г. до 31.12.2016 г., за вноски за УПФ за осигурители за периодите от 01.04.2015 г. до 31.12.2015 г., за Фонд Държавно обществено осигуряване /ДОО/ – за осигурители за периодите от м. 06.2012 г. до м. 10.2012 г., м. 03.2013 г., от м. 06.2013 г. до м. 02.2015 г. и от м. 07.2016 г. до м. 03.2017 г. и за вноски за здравно осигуряване /ЗО/ за периодите от м. 06.2012 г. до м. 10.2012 г., м. 03.2013 г., от м. 06.2013 г. до м. 02.2015 г. и от м. 07.2016 г. до м. 03.2017 г. РА е връчен на 04.01.2019 г. по електронен път. С оспорвания РА, на жалбоподателя е вменена отговорност по реда на чл. 19 от ДОПК за задължения на [фирма] за посочените периоди, както следва: - отговорност за данък върху доходите от трудови и приравнени на тях правоотношения в размер на 9 039,72 лв. и лихви в размер на 2 357,07 лв.;

- отговорност за данък върху доходите на ФЛ – свободни професии, граждански договори и др. в размер на 549,21 лв. и лихви в размер на 197,34 лв.;

- отговорност за УПФ – за осигурители в размер на 7 358,16 лв. и лихви в размер на 1 921,17 лв.;

- отговорност за задължения на дружеството за ДОО в размер на 26 447,12 лв. и лихви в размер на 6 788,30 лв.;

- отговорност за вноски за ЗО в размер на 11 854,13 лв. и лихви в размер на 3 122,04 лв.;

- отговорност за ДДС в размер на 7 951,71 лв. и лихви в размер на 1 446,41 лв.;

- отговорност за КД в размер на 66 076,55 лв. и лихви в размер на 17 970,56 лв.;

- отговорност за данък върху дивидентите и ликвидационните дялове на юридически лица в размер на 4 210,53 лв. и лихви в размер на 699,86 лв.

Срещу РА е подадена жалба вх. № 34 – 00 – 17 от 16.01.2019 г. по регистъра на ТД на НАП С. и вх. № 23 – 22 – 135 от 23.01.2019 г по регистъра на дирекция ОДОП С..

В срока по чл. 155, ал. 1 от ДОПК и на основание чл. 156, ал. 7 от ДОПК, срокът за произнасяне по жалбата е продължен по взаимно съгласие между оспорващия и директорът на дирекция ОДОП до 24.06.2019 г. В продължения срок е издадено решение № 1055 от 20.06.2019 г., с което директорът на дирекция ОДОП е потвърдил РА, в частта на установени данъчни задължения.

От данните описаните в РА и РД се установява следното:

Ревизията е първа за установяване на задължения по чл. 19 от ДОПК за периодите, посочени в заповедите за възлагане. По време на производството е установено, че А. Н. А. е управител и едноличен собственик на капитала на [фирма] от 18.06.2012 г. до настоящия момент. В хода на ревизията са извършени процесуални действия, подробно описани в констативната част на изготвения РД.

На основание чл. 37, ал. 3 и чл. 56, ал. 1 от ДОПК, на жалбоподателя е връчено Искане за представяне на документи и писмени обяснения от задължено лице /ИПДПОЗЛ/ с изх. № Р – 2222 – 10180 – 01742 – 040 – 001 от 10.08.2014 г., с което му е изискана информация за притежавани от него имоти, финансови активи, движими ценности, притежавани акции и дялове, открити банкови сметки и движение по тях и др. документи отразяващи финансовото му състояние. Изискани са също и писмени обяснения изясняващи относимите към ревизионното производство факти и обстоятелства, свързани с участието на лицето в управлението, представителството и търговските дела на [фирма] за периода попадащ в обхвата на ревизията, предприети действия в интерес на дружеството, включително и за изпълнение на задълженията

към бюджета, наличното за дружеството движимо и недвижимо имущество и разпореждането с него, от кого е водено счетоводството на дружеството и кое е лицето, подписвало документи, включително справки-декларации /СД/ по ЗДДС, Годишни данъчни декларации по чл. 92 от ЗКПО и др.

От оспорваният са изискани и конкретни доказателства, касаещи получения от [фирма] на 17.02.2015 г. паричен заем в размер на 226 900,00 лв., както и на изплатения на 28.12.2016 г. дивидент в размер на 80 000,00 лв. В тази връзка на А. Н. А. е указано да представи информация за лицето Е. Г. С., наредил сумата от 226 900,00 лв. по банковата сметка на [фирма] в деня, в който е предоставен заемът на жалбоподателя; информация за предприетите действия по погасяването на задълженията към юридическото лице, включително и доказателства при наличието на такива; документи относно изплатения дивидент и др.

С вх. №59-00-941 от 21.08.2018 г. от А. А. са представени единствено кратки писмени отговори към част от въпросите в искането.

На основание чл. 50 от ДОПК е съставен Протокол №1252341 от 13.08.2018 г., с който към ревизията са присъединени доказателства от предходни административни производство /проверки и ревизии/ извършени по отношение на ревизираното лице и [фирма], в т.ч.: - РА № Р – 2222 – 10170 – 03253 – 091 – 001 от 06.02.2018 г. и РД № Р – 2222 – 10170 – 03253 – 092 – 001 от 12.01.2018 г., издадени във връзка с извършена ревизия на А. Н. А. за установяване на задължения за годишен и авансов данък по Закона за данъка върху доходите на физическите лица /ЗДДФЛ/ на ЕТ и данък върху годишната данъчна основа по чл. 17 от ЗДДФЛ за данъчните периоди от 01.01.2015 г. до 31.12.2016 г.;

- Протокол № П – 2222 – 10172 – 08103 – 073 – 001 от 29.01.2018 г., издаден във връзка с приключила проверка за установяване на факти и обстоятелства /ПУФО/;

- Протокол № П – 2222 – 10171 90435 – 073 – 001 от 12.03.2018 г., издаден във връзка с приключила ПУФО за установяване на обстоятелства за ангажиране на отговорност по чл. 19 от ДОПК за задължения на [фирма] за данъци и задължителни осигурителни вноски;

- РА № Р – 2222 – 17170 – 00881 – 091 – 001 от 03.01.2018 г. и РД № Р – 2222 – 10170 – 03253 – 092 – 001 от 09.11.2017 г., издадени във връзка с извършена ревизия на [фирма] за установяване на задължения по ЗДДС за отделните данъчни периоди от 24.04.2014 г. до 30.09.2014 г., от 02.02.2015 г. до 14.06.2016 г. и от 11.11.2016 г. до 31.01.2017 г., както и по ЗКПО за периодите от 01.01.2014 г. до 31.12.2016 г.

Съгласно чл. 20 от ДОПК, в случаите по чл. 19 от ДОПК, обезпечението и принудителното изпълнение се насочва първо срещу имуществото на задълженото лице, в случая [фирма]. С оглед това, ревизиращият екип е констатирал, че по данни на дирекция „Събиране“, отдел „Публични вземания“ при ТД на НАП С. на дружеството е образувано изпълнително дело №22150032569/2015 г. За обезпечаването на публичния дълг са наложени единствено запори върху декларираните банкови сметки на дружеството, тъй като дружеството не притежава други активи. До момента няма постъпили плащания за погасяване на задълженията на дружеството за данъци и задължителни осигурителни вноски, които към настоящата дата надхвърлят 170 хил. лв.

След така описаните процесуални действия и след анализ на събраните в хода на ревизията доказателства, органите по приходите са приели за осъществен фактическия състав на чл. 19, ал. 1 от ДОПК, включващ следните елементи: субект на

отговорността е физическото лице А. Н. А., имащо качеството на управител на [фирма]; управителят на дружеството е укрил факти и обстоятелства, които по закон е бил длъжен да обяви пред приходната администрация и по този начин е възпрепятствал събирането на дължимите данъци и задължително осигурителни вноски; дружеството е задължено лице по смисъла на чл. 14, т. 1 и т. 2 от ДОПК.

Видно от изложеното в РД и РА, жалбоподателят е управител на [фирма], считано от 18.06.2012 г., съответно както през процесните периоди, така и понастоящем. От това е направен извод, че са му известни всички непогасени задължения на дружеството установени, във връзка с подадени от дружеството декларации /СД по ЗДДС, ГДД по чл. 92 от ЗКПО, декларация по чл. 55 от ЗДДФЛ и Декларации обр. 6/ и влязъл в сила РА № Р – 2222 – 17170 – 00881 – 091 – 001 от 03.01.2018 г.

Въз основа на резултатите от извършената ревизия, органи по приходите са приели, че като управител жалбоподателят е укрил факти и обстоятелства, които по закон е бил длъжен да обяви пред НАП. Аргументите за това са свързани с факта, че вместо да погаси задълженията на дружеството за данъци и задължителни осигурителни вноски към Републиканския бюджет, А. Н. А., в качеството си на управител на [фирма] е взел решение юридическото лице да му предостави паричен заем в размер на 226 900,00 лв., както и да разпредели в негова полза дивидент в размер на 80 000,00 лв. С така посочените суми, жалбоподателят се е разпоредил на 17.02.2015 г. и 28.12.2016 г., като първите, за които няма данни да е връщал, са постъпили по банковата му сметка и с тях е извършено предсрочно погасяване на ипотечен кредит, а вторите са изтеглени в брой същия ден, през който са му преведени. Вследствие това, освен, че е било затруднено погасяването на текущите публични задължения на [фирма] са създадени и предпоставки за възникване на нови такива поради невъзможността на дружеството да ги обслужва /погасява/. Позовавайки се на изложеното и доколкото Търговския закон /по аргументи на чл. 141, ал. 2/, предвижда управителят да представлява, организира и ръководи дейността на търговското дружество, ревизиращите са приели, че А. Н. А. е бил в известност за фактическото финансово състояние на дружество, но независимо от това е взел решение от името на юридическото лице да си предостави паричен заем и да си разпредели дивидент. Действия, които впоследствие са затруднили погасяването на задълженията на дружеството към бюджета и са създали предпоставки за формирането на нови такива. В обобщение на изложеното е направен извод, че е налице недобросъвестно поведение от страна на жалбоподателя, което се намира в причинно-следствена връзка с възникването и неплащането на задълженията на представляваното от него дружество.

По отношение на размера на отговорността по чл. 19, ал. 1 от ДОПК с РА е приет размерът на всички непогасени задължения на [фирма] формирани въз основа на подадени от дружеството декларации /СД по ЗДДС, ГДД по чл. 92 от ЗКПО, Декларация по чл. 55 от ЗДДФЛ и Декларации обр. 6/ и влязъл в сила РА № Р – 2222 – 17170 – 00881 – 091 – 001 от 03.01.2018 г.

В хода на съденото производство като доказателства по делото са приети, представените с административната преписка писмени документи и допълнително ангажираните от страните във връзка с дадени от съда указания.

По искане на жалбоподателя е допусната, изслушана и приета без оспорване ССЕ, изготвена от вещото лице С. М..

При така установеното от фактическа страна, съдът обосновава следните правни

изводи:

Жалбата изхожда от надлежна страна – адресат на обжалвания РА, имаща право и интерес от оспорването, поради което е ПРОЦЕСУАЛНО ДОПУСТИМА.

Разгледана по същество жалбата е НЕОСНОВАТЕЛНА.

Спорът по делото е свързан с за установяване на отговорност на жалбоподателя за публични задължения на друг субект, а именно дружеството [фирма]. Такъв вид отговорност е предвидена в разпоредбите на чл. 19, ал. 1 и ал. 2 от ДОПК. Същността на отговорността по чл. 19 от ДОПК се състои във вменяване на задължение на едно лице да заплати задължения за данъци или задължителни осигурителни вноски, дължими от друг субект. Целта на производството е вземането да се насочи, освен към основния длъжник и към трети лица. Видно от текста на чл. 19 от ДОПК, предпоставка за реализиране на отговорност е лицето, на което е вменена тази отговорност да е управител на длъжника за времето, за което е установено наличие на неплатени от същия публични задължения. В случая тази предпоставка е безспорно установена. Касае се за непогасени от [фирма] данъчно - осигурителни задължения за периоди подробно описани в настоящото решение.

С нормите на чл. 19, ал. 1 и ал. 2 от ДОПК законодателят е уредил особена хипотеза на лична имуществена отговорност на лицата, управляващи задължения за данъци и/или осигурителни вноски субекти или тези, които са длъжни да ги удържат и внасят /чл. 14, т. 1 и т. 2 от ДОПК/. В тази връзка е безспорно установено обстоятелството, че през ревизираните периоди жалбоподателят е управител и едноличен собственик на капитала на [фирма]. По силата на чл. 141, ал. 1 и ал. 2 от Търговския закон /ТЗ/ дружествата с ограничена отговорност се представляват от управител, който организира и ръководи дейността им. Правомощията на управителя произтичат от закона и дружествения договор. Компетенциите му включват управленска дейност – организиране и ръководство на дейността на юридическото лице и дейност като волеизявяващ орган. Регламентираното от закона овластяване на представляващия юридическото лице да организира и ръководи дейността му, обосновава наличието на презумпция за знание за стопанското и финансово-икономическо състояние на дружеството, за сключване и изпълнение на търговските сделки и произтичащите от тях последици. В този смисъл може да се приеме, че органите по приходите правилно са определили субектът на отговорността, спрямо когото може да се реализира отговорността по чл. 19, ал. 1 и ал. 2 от ДОПК.

Спорна по делото се явява наличието на втората предпоставка за ангажиране на конкретния вид субсидиарна отговорност, а именно чрез действие или бездействие отговорният субект да е укрил факти и обстоятелства, които по закон е бил длъжен да обяви по съответния ред пред органите на приходната агенция. Видно от констатациите в РД, органите по приходите са приели, че с действията си А. Н. А., в качеството си на управител на [фирма], умишлено и недобросъвестно е ощетил бюджета, като е предпочел да си разпредели дивидент и да си предостави заем /без да го обслужва/, вместо да погаси текущите и бъдещи публични задължения на юридическото лице.

Съпоставяйки направените от органите по приходите изводи с установената при ревизията фактическа обстановка, правилно решаващият орган е приел, че са налице предпоставки за ангажирането на отговорност по чл. 19 от ДОПК

за непогасените задължения на [фирма] за данъци и задължително осигурителни вноски спрямо лицето А. Н. А.. Настоящата инстанция намира обаче, че неоснователно органите по приходите са се позовали на ал. 1 от цитираната норма, доколкото процесните суми, предоставени в полза на жалбоподателя /управител на [фирма]/ под формата на заем и дивидент може да се квалифицира като недобросъвестно плащане, представляващо скрито разпределение на печалбата или дивидент. Т.е. налице е фактическият състав на чл. 19, ал. 2 от ДОПК, с който е предвидена отговорност на управителя или член на орган на управление при недобросъвестно извършване на плащане в натура или в пари от имуществото на задължено юридическо лице по чл. 14, т. 1 или т. 2 от ДОПК, представляващо скрито разпределение на печалбата или дивидент или отчужди имущество на задълженото лице безвъзмездно или по цени, значително по-ниски от пазарните, вследствие на което имуществото на задълженото юридическо лице е намаляло и по този начин е осуетена възможността на дружеството да изплати своите задължения за данъци и задължителни осигурителни вноски. В тази връзка доколкото в правомощията на решаващият орган по чл. 155, ал. 1 от ДОПК е предвидено, че той е инстанция по съществуващото на спора и като такава в може да променя правното основание, послужило за съответното облагане, не е налице нарушение на процесуалните правила при ангажираното на субсидиарната отговорност на А. Н. А. за задълженията на [фирма] в хипотеза на ал. 2 на чл. 19 от ДОПК.

Между страните няма спор, че през ревизираните периоди А. Н. А. е бил управител на [фирма], а последното има непогасени публични вземания по подадени от него подадени от дружеството декларации /СД по ЗДДС, ГДД по чл. 92 от ЗКПО, Декларация по чл. 55 от ЗДДФЛ и Декларации обр. 6/, както и по влязъл в сила РА № Р – 2222 – 17170 – 00881 – 091 – 001 от 03.01.2018 г. В случая от страна на органите по приходите са предприети действия за събиране на публичните вземания от самото задължено юридическо лице в съответствие с чл. 20 от ДОПК. По данни на дирекция „Събиране“, отдел „Публични вземания“ при ТД на НАП С. на дружеството е образувано изпълнително дело № 22150032569 от 2015 г. За обезпечаването на публичния дълг са наложени запори върху декларираните банкови сметки на дружеството, тъй като дружеството не притежава други активи и няма постъпили плащания за погасяване на задълженията на дружеството.

Съдът намира за изпълнена и втората предпоставка, визирана в чл. 19, ал. 2 от ДОПК, а именно, че жалбоподателят, в качеството му на управител на дружеството, е извършил недобросъвестни плащания от имуществото му, представляващи скрито разпределение на печалбата. ДОПК не е въвел дефиниция за „скрито разпределение на печалбата“ или „дивидент“ за целите на чл. 19 от ДОПК. При липса на легална дефиниция понятието се прилага с това значение, което има в друг клон на правото, или при наличие на няколко – в най-близкия такъв. Легални дефиниции на двете понятия са въведени за целите на ЗКПО.

По отношение на термина „скрито разпределение на печалбата“ за целите на чл. 19, ал. 2 и ал. 3 от ДОПК приложимо е определеното с §1, т. 5 от ДР на ЗКПО, а именно: „а) сумите, несвързани с осъществяваната от данъчно

задълженото лице дейност или превишаващи обичайните пазарни нива, начислени, изплатени или разпределени под каквато и да е форма в полза на акционерите, съдружниците или свързани с тях лица, с изключение на дивидентите по т. 4, букви „а“ и „б“; б) начислените разходи за лихви /освен ако условията на заема не са уговорени в изпълнение на изисквания, предвидени в нормативен акт/, когато са налице поне три от следните условия: аа) заемът превишава собствения капитал на платеща на дохода към 31 декември на предходната година; бб) изплащането на заема или на лихвите по него не е ограничено с фиксиран срок; вв) изплащането на заема или на лихвите по него или размерът на лихвите е в зависимост от наличието или от размера на печалбите на платеща на дохода; гг) изплащането на заема е в зависимост от удовлетворяване исканията на други кредитори или от изплащането на дивиденти.”

Както от текста на чл. 19, ал. 2 от ДОПК, така и от приложимата дефиниция на ЗКПО е видно, че скритото разпределение на печалбата има следните характеристики: - форма – плащане в пари или натура; получатели на сумите – собственикът на капитала, акционерите, съдружниците или свързани с тях лица; характер на сумата: - несвързана с дейността или превишаваща обичайните пазарни нива; - разход за лихви в случаите по §1, т. 5, б. „б“ от ДР на ЗКПО /без оглед на получателя на лихвените плащания/.

В хода на ревизията е безспорно установено, че А. Н. А., в качеството си на управител на [фирма], е взел решение от името на юридическото лице да си предостави паричен заем в размер на 226 900,00 лв., както и да му бъде разпределен дивидент в размер на 80 000,00 лв., с които суми жалбоподателя се е разпоредил на 17.02.2015 г. и 28.12.2016 г. Констатирано е също, че с получената в заем сума, за която няма доказателства да е връщана, е извършено предсрочно погасяване на ипотечен кредит, а разпределените под формата на дивидент парични средства са изтеглени в брой същия ден, през който са му преведени. При така изложената фактическа обстановка логично се формира извод, че управителят умишлено и недобросъвестно /с оглед наличието на натрупани и текущи задължения към бюджета, които не са обслужвани нито своевременно, нито със забава/, е извършил отклоняване на средства от дружеството за покриване на лични нужди, като по този начин е пречатвал погасяването на текущите задължения на дружеството и е спомогнал за формирането на нови такива. В тази връзка съдът приема, че действията на жалбоподателя следва да се квалифицират като недобросъвестни. оспорващият в качеството си на управител на [фирма] е бил длъжен да осъществява управлението на стопанската дейност в интерес на дружеството, в това число и да осигурява администриране на данъците и задължителните осигурителни вноски, които без съмнение спадат в текущите управленски дейности. Извършените разпоредителни действия /взети решения за предоставяне на заем и фактическото му предоставяне, както и разпределяне на дивидент в негова полза/ с паричните средства на дружеството, са довели до намаляване на имущество на последното и до невъзможност за погасяване на задълженията на [фирма]. Чрез тези свои действия жалбоподателят е съзнавал и целял непогасяване на данъчните задължения чрез изграден от него механизъм за отклоняване на активи на

дружеството, при това за лично благодетелстване.

Предвид изложеното, настоящата съдебна инстанция намира за доказана причинно-следствената връзка между недобросъвестното плащане на парични средства от имуществото на [фирма] и несъбираемостта на задълженията на дружеството, представляваща последния елемент от фактическия състав на разпоредбата на чл. 19, ал. 2 от ДОПК. Налице е уникалност на каузалната връзка между поведението на управителя и несъбирането на данъчните задължения на представляваното дружество, като посоченото поведение е единствената причина за несъбираемостта на публичните задължения.

Към датата на приключване на ревизията не е налице погасяване на задълженията на [фирма] и следователно заплащането на задължението от основния длъжник води до отпадане на отговорността за третото лице, установена по реда на чл. 19 от ДОПК.

Предвид гореизложеното, съдът приема, че в хода на ревизията е установено проявлението на всички елементи от фактическия състав на чл. 19, ал. 2 от ДОПК, обосноваващи реализиране на отговорността на жалбоподателя.

По отношение на изложеното в жалбата твърдение, че задължението за лихви е извън обхвата на субсидиарната отговорност по чл. 19 от ДОПК, същото е неоснователно. Действително нормата на чл. 19 от ЗДДС има предвид субсидиарна отговорност за дължим и невнесен данък и не посочва изрично, че отговорността обхваща и задълженията за лихви, породени от неизпълнение на задължението, но разпоредбата на чл. 16, ал. 3 ДОПК, която е обща за всички производства по ДОПК, очертава че отговорността на задълженото лице по чл. 14, т. 3 обхваща данъците и задължителните осигурителни вноски, лихвите и разходите за събирането им. Отговорността по чл. 19, ал. 1 и 2 от ДОПК изрично в заглавието на чл. 19 е определена като отговорност на трето лице и за нея е приложима разпоредбата на чл. 16, ал. 1 - 3 от ДОПК. В този смисъл е и съдебната практика на ВАС по аналогични случаи /така например Решение №8546 от 25.06.2018 г. по адм. д. №3452/2018 г., I отд. на ВАС, Решение №14337 от 21.11.2018 Г. по адм. д. №7791/2018 г., I отд. на ВАС/.

По изложените съображения, настоящият съдебен състав приема жалбата на А. Н. А. за неоснователна и като такава следва да се отхвърли.

С оглед изхода на спора и на основание чл. 161, ал. 1, изр. 2 от ДОПК на ответника се следват да се присъди юрисконсултско възнаграждение в размер на 4 210,00 лв., определено по реда на чл. 8, ал.1, т. 5 от Наредба № 1 от 09.07.2004 г. за минималните размери на адвокатските възнаграждения.

Воден от гореизложеното и на основание чл. 160, ал. 1, предл. последно от ДОПК, Административен съд – София град, III – то отделение, 8-ми състав,

Р Е Ш И :

ОТХВЪРЛЯ жалбата на А. Н. А., ЕГН [ЕГН] срещу Ревизионен акт (РА) № Р – 2222 – 10180 - 01742 – 091 – 001 от 26.11.2018 г., издаден от Б. Н. Н., на длъжност началник сектор, възложил ревизията и М. Т. Ф. на длъжност главен инспектор – ръководител на ревизията, потвърден с решение № 1055 от

20.06.2019 г. на директора на Д"ОДОП" – С. при ЦУ на НАП.

ОСЪЖДА А. Н. А., ЕГН [ЕГН] да заплати на Дирекция „Обжалване и данъчно – осигурителна практика“ ОДОП [населено място] при ЦУ на НАП, разноси в размер на 4 210,00 лв.

Решението може да се обжалва пред Върховния административен съд в 14-дневен срок от съобщението до страните за изготвянето му.

СЪДИЯ: